

— Да ви предадемъ туй писмо; отговори старшата на калугеркытъ, като го подаваше на Мацка.

— То е още влажно.

— Омокры го съ сълзытъ си.

Мацко отпечата писмото и прочете слѣдующето:

«Сотире! Богъ ма наказа споредъ престѣпленіята ми. Умирамъ безчестна, посрамена. Умирамъ супруга безъ супруга, майка безъ дѣца, жена безъ приятели, православна безъ утѣшеніята на майката Церква, домакыня безъ домашно пристояванье, существо безъ надѣжба! . . .

«Ты си великодушень! Прости ма! Пристой бѣдныя си баща! на когото сърдцето азъ истудихъ къмъ тебе? Намѣри едно бащината си сестра, която подъ калугерскый образъ са крые въ женскыя манастиръ въ Паросъ, и утѣши я въ неисказанната ѝ скръбъ. Кажу на брата си Исидора да обича супругата си и дѣтето си. Молѣте са съ него Богу за спасеніето на душата ми. Напишетъ на гроба ми че лежъ душа наказана, отхвърлена отъ вѣчныя миръ, който безъ сумненіе Богъ не дава на дѣтоубійца, като мене. . . Сълзытъ ми, Сотире мокрътъ книгата, на която чертажъ послѣднитѣ тѣзи редове. Или ма простишь, или ма прокълнешъ, Сотире, бжди благословень! Дано Богъ да ти даде сѣко благополучіе на този свѣтъ и благословеніето му да падне на дома ти. Носи името което азъ обезчестихъ и са старай сыне мой, да го въздигнешъ като азъ го почернихъ. Азъ затворихъ, ты, отвори униженныя бащина си домъ. Мнозина та навѣтовать. . . Предавамъ на рѣдѣтъ на полковника Джонъ Фигаро, който ти е пріятель, една книжка, която ще ти отбрые какво са жове противъ тебе. Внимавай, сыне мой! Бжди милостивъ къмъ наметыта ми, прости ма Сотире, и приими послѣдното цѣлованіе на злочестата бащина си супруга.

Христина Хрисодактилова.»